

Senden Önce Ben'in yazarından

jojo moyes

*Ardında
Biraktığın
Kadın*

DE
X
PLUS

jojo
moyes

*Ardında
Bıraktığın
Kadın*

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sonsuz Dek Sen
Senden Önce Ben
Sevgilinden Son Mektup
Bir Artı Bir
O Yıldızın Altında

ARDINDA BIRAKTIĞIN KADIN

Orijinal adı: *The Girl You Left Behind*

© 2012 Jojo's Mojo Ltd.

Yazan: Jojo Moyes

Çeviren: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Eren Abaka

Türkiye yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları Curtis Brown UK. aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2021 / ISBN 978-625-8492-00-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

jojo
moyes

*Ardında
Biraktığın
Kadın*

Birinci Kısım

1

St. Péronne Ekim 1916

Rüyamda yemek görüyordum. Buharı üstünde çıtır bagetler, ekmeğin o bembeyaz içi, yanında kenarları tabağın kenarına doğru uzanan eski peynir. Kokusu odayı dolduran kâseler dolusu koyu koyu üzümler, erikler... Tam uzanıp birini alıyordum ki kız kardeşim beni durdurdu. “Defol!” diye mırıldandım. “Açım!”

“Sophie! Kalk!”

Peynirin tadını alabiliyordum. Ağzıma koca bir lokma *reblochon** alacak, sıcacık ekmeğin üstüne koca bir parça koyacak sonra da ağzıma bir tane üzüm atacaktım. Şimdiden o yoğun tadı ve zengin aromanın kokusunu alabiliyordum.

Gel gör ki kardeşimin bileğimi tutan eli beni durdurmuştu. Tabaklar yok oluyordu, kokular yitip gidiyordu. Elimi uzattım ama sabun köpüğü gibi bir bir patlamaya başladılar.

“Sophie!”

* *Fr.* Savoie'nin Alp bölgesinde çiğ inek sütünden yapılan bir Fransız peyniri. (ç.n.)

“Ne?”

“Aurélien’i aldılar!”

Yan dönüp şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kardeşim de tıpkı benimki gibi sıcak tutsun diye pamuklu bir başlık takıyordu. Elindeki mumun cılız ışığında bile be-ti benzi atmış görünüyordu, gözleri şoktan irice açılmıştı. “Aurélien’i aldılar. Aşağıdalar.”

Kafam yerine gelmeye başladı. Altımızdan bağırışlar geliyordu, sesleri taş avluda yankılanıyor, tavuklar kümeslerinde ciyak ciyak ötüyordu. Hava zifiri karanlıkta birtakım korkunç niyetlerle titreşiyordu. Yataktan doğruldum, geceliğim etrafımda sürüklenirken başucumdaki mumu yakmaya çalışıyordum.

Pencereye kardeşimin yanına gidip avludaki, araçlarının farıyla aydınlanan askerlere baktım; kolları başının yanında duran erkek kardeşim ona vuran dipçiklerden kaçmaya çalışıyordu.

“Neler oluyor?”

“Domuzu biliyorlar.”

“Ne?”

“Mösyö Suel bizi ele vermiş olsa gerek. Bağırışlarını odamdan duydum. Domuzun nerede olduğunu onlara söylemezse Aurélien’i götürceklerini söylüyorlar.”

“Tek kelime etmez” dedim.

Kardeşimizin haykırışıyla irkildik. O anda kız kardeşimi tanıyamaz oldum, sanki yirmi dört yaşında değil de yirmi yıl yaşlanmış görünüyordu. Benim gözlerimden de aynı korkunun okunduğunu biliyordum. Korktuğumuz başımıza gelmişti.

“Yanlarında bir *kommandant** var. Onu bulurlarsa” di-

* Fr. Komutan. (ç.n.)

ye fısıldadı H l ne korkuyla çatlayan sesiyle, “hepimizi tutuklarlar. Arras’da ne olduğunu biliyorsun. Bizi ibreti alem ederler. Çocuklara ne olur sonra?”

Zihnimde fikirler fırdnuyordu, kardeşim konuşur da aptal durumuna düşerim diye korkuyordum. Omuzlarıma bir şal sarıp parmak u larımda pencereye yaklaşarak avluya baktım. *Kommandant*’ın varlığı bu için birkaç sarhoş askerinin birkaç tehdit ve yumrukla hırs almaya çalışması olmadığını gösteriyordu. Onun varlığı son derece ciddiye alınan bir suç işlediğimiz anlamına geliyordu.

“Bulacaklar Sophie. Birkaç dakika kalmaz bulurlar. Sonra da...” H l ne’in sesi panikle yükseldi.

Düşüncelerim karardı. Gözlerimi kapattım. Sonra açtım. “Aşağı in!” dedim. “Bir Şey bilmiyormuş gibi davran. Ona Aur lien’in ne hatası olduğunu sor. Konuşup dikkatini dağıt. Onlar eve girene kadar bana biraz zaman yarat.”

“Ne yapacaksın?”

Kardeşimin kolunu tuttum. “Git! Ama onlara tek kelime etme anladın mı? *Her Őeyi ink ar et.*”

Kardeşim tereddüt etti, sonra da ardında dalgalanan geceliğiyle koridora koştu. Bu birkaç saniye boyunca kendimi hiç böylesine yalnız hissetmemiştim; korku boğazıma yapışmış, ailemin kaderinin ağırlığı üstüme  okm şt . Babamın  alışma odasına koşup büyük masanın çekmecelerini karıştırarak içindeki eski kalemleri, yırtık pırtık k ğıtları, bozuk saatin parçalarını, eski faturaları ne var ne yok her Őeyi yere fırlatıp atarken Őükürler olsun sonunda aradığımı buldum. Sonra alt kata koşup mahzenin kapısını açtım ve elimde pır pır eden mum ışığına pek de ihtiyaç duymadan karanlıkta emin adımlarla soğuk taş merdivenlerden hızla indim. Bir zamanlar ağzına kadar bira fı ları ve kaliteli şarapla dolu arka mahzene açılan

ağır kapağı kaldırıp boş varillerden birini kenara çektim ve dökme demirden yapılma eski ekmek fırınının kapağını açtım.

Hâlâ yavru denebilecek küçük domuz uykulu uykulu gözlerini kırıştırdı. Ayağa kalkıp samandan yatağının oradan bana bakıp homurtular çıkardı. Sahi, size domuzdan bahsetmiş miydim? Onu Mösyö Girard'ın çiftliğine el koyulurken kurtardık. Tanrı'nın lütfu gibi bir Alman kamyonunun arkasına yüklenen ve Büyükanne Poilâne'in kalın eteklerince bir çırpıda yutulan diğer yavru domuzlardan uzakta, o hengâmenin içinde başıboş dolanıyordu. Onu, hepimize yetecek kadar et olur ümidiyle haftalarca meşe palamutları ve ıvır zıvır şeylerle besleyip semirtiyorduk. Geçtiğimiz ay boyunca Le Coq Rouge sakinlerini ayakta tutan, onun o çıtır derisini, sulu etini düşünmekti.

Dışarıda kardeşimin yine bağırdığını duydum; ardından Hêlène'in çevik ve kararlı sesi, bir Alman subayının haşin sesini kesti. Domuz, bana kaderini biliyormuşçasına akıllı, anlayışlı gözlerle bakıyordu.

“Affet beni *mon petit*” diye fısıldadım, “ama gerçekten tek çaremiz bu.” Ve elimi aşığı doğru indirdim.

Birkaç saniye sonra dışarıdaydım. Mimi'yi uyandırıp ona gelmesi gerektiğini ama sessiz kalmasını söyledim, çocukcağız son birkaç aydır o kadar çok şey gördü ki ne denirse gık çıkarmadan itaat ediyordu. Minik erkek kardeşine sarılarak bana şöyle bir baktı ve yatağından kalkarak elimi tuttu.

Kış yaklaştığından hava soğuktu, akşamüzeri kısa bir süre yanan ateşimizden yayılan odun kokusu hâlâ havadaydı. Arka kapının taş kemerli geçidinden *kommandant*'ı

* Fr. Küçüğüm. (ç.n.)

görünce duraksadım. Tanıdığımız ve hiç de hoşlanmadığımız *Herr* Becker değildi. Bu, daha ince, yüzü tıraşlı, kayıtsız görünen bir adamdı. Karanlıkta bile yüzündeki zekâ parıltısını görebiliyordum, öyle diğeri gibi gaddar bir cahillik değildi, bu da beni çok korkutuyordu.

Bu yeni *kommandant* kuşkulu gözlerle pencerelerimize bakıyor, kim bilir, belki de bu binanın kıdemli Alman subaylarının uyuduğu Fourrier Çiftliği'nden daha uygun bir kışla olduğunu düşünüyordu. Evimizin yüksek konununun, tüm kasabayı görebilmesini sağladığını bildiğinden şüpheleniyordum. Evimizde, kasabanın başarılı oteli olduğu zamanlardan kalma on oda ile atlar için ahırlar vardı.

Hélène, çakılların üstünde Aurélien'e kollarıyla kalkan olmuştu.

Kommandant'ın adamlarından biri tüfeğini doğrulttu ama *kommandant* elini kaldırdı. "Kalkın!" diye emretti onlara. Hélène geriye tökezleyerek ondan uzaklaştı. Yüzünü kısacık bir an gördüm, korkudan gerilmişti.

Annesini gören Mimi'nin elinin elimin içinde kasıldığını hissettim, yüreğim ağzımda olsa da elini hafifçe sıkıttım. Sonra da yürüdüm. "Tanrı aşkına ne oluyor burada?" Sesim bahçede yankılandı.

Ses tonuma şaşırان *kommandant* bana doğru baktı; eteğinde başparmağını yalayan bir çocuk, kucağında kundakta bir bebek ile kemerli geçitten çiftliğin avlusuna doğru yürüyen genç bir kadın... Başlığım hafifçe yana kaymış, beyaz pamuklu geceliğim öyle yıpranmıştı ki üzerimde var mı yok mu belli değildi.

Doğruca ona hitap ederek konuştum: "Adamlarınız hangi kabahatten ötürü bizi cezalandırmaya geldiler?"

Galiba evinden ayrıldığından bu yana onunla böyle ko-

nuşan bir kadın duymamıştı. Avluya çöken sessizlik şok etkisi yaratmıştı. Yerde duran erkek ve kız kardeşim beni daha iyi görebilmek için döndüklerinde bu asiliğin bizi ne gibi bir duruma sokabileceğini iyice anladım.

“Siz kimsiniz?”

“Madam Lefèvre.”

Nikâh yüzüğüm var mı diye baktığımı görebiliyordum. Oysa zahmet etmesine gerek yoktu, bölgemizdeki pek çok kadın gibi ben de yüzüğümü yiyecek almak için satmıştım.

“Madam, yasadışı olarak hayvan barındırdığınız bilgisini aldık.” İşgal topraklarındaki önceki görevlendirmelerini düşününce Fransızcası idare ederdi, sesi sakin-di. Beklenmedik bir şekilde tehdit edildiğini hisseden bir adam değildi.

“Hayvan mı?”

“Güvenilir bir kaynak mülkünüzde bir domuz barındırdığınızı söyledi. Talimatlar gereğince idareden habersiz çiftlik hayvanı tutmanın cezasının hapis olduğunu biliyorsunuz.”

Gözlerine baktım. “Size böyle bir bilgi verenin kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Mösyö Suel, *non*?” Yanaklarım alev alevdi, omzundan uzun bir örgü halinde sarkan saçlarımın elektriklendiğini hissettim. Ensem karıncalanıyordu.

Kommandant askerlerinden birine döndü. Adamın yan gözle bakışından bunun doğru olduğunu anladı.

“*Herr Kommandant*, Mösyö Suel ayda en az iki kere buraya gelip kocalarımızın yokluğunda kendisinin tesellisine muhtaç olduğumuza bizi ikna etmeye uğraşır. Onun bu sözde nezaketinden istifade etmemeyi tercih ettiğimiz için de bunu bize söylentilerle, canımıza kastederek ödetmeye çalışır.”

“Kaynakları güvenilir olmasa yetkililer bu şekilde davranmazdı.”

“Bu ziyaretin bunun tam tersini gösterdiğini düşünüyorum *Herr Kommandant*.”

Bana attığı bakışı kestirmek güçtü. Topukları üzerinde dönüp evin kapısına yürüdü. Ben de peşinden gittim, yetişeceğim diye eteğime takıldım. Onunla sırf bu kadar cüretkâr konuşmamın bile suç sayılabileceğini biliyordum. Yine de o anda artık korkmuyordum.

“Bize bir baksanıza *kommandant*. Sizce biftekle, fırında kuzuyla, domuz filetosuyla ziyafet çekiyor gibi mi görünüyoruz?” Başını çevirip geceliğimin kollarının ucundan görünen bir deri bir kemik bileklerime şöyle bir baktı. Sırf geçen yıl belim beş santim incelmmişti. “Otelimizin bolluğu bereketiyle mi kilo alıyoruz acaba? Elimizde iki düzine tavuktan sadece üçü kaldı. Adamlarınız yumurtalarını alabilsin diye elimizde tutup besleme mutluluğuna haiz olduğumuz üç tanecik tavuk. Biz ise Alman yetkililerin diyetten saydığı şeylerle hayatta kalmaya çalışıyoruz; her geçen gün azalan oranlarda bir parça et, un, kumdan ve kepekten yapma ekmekle kalkıp da hayvan besleyecek değiliz.”

Adam arka koridora girmişti, topuklarının sesi taş döşemede yankılanıyordu. Bir an duraksadı sonra bara doğru yürüdü ve kükreyerek bir emir verdi. Bir anda askerin teki çıkıp ona bir lamba uzattı.

“Bebeklerimizi besleyecek sütümüz yok, çocuklarımız açlıktan zırl zırl ağlıyor, yeterli beslenemediğimiz için hasta oluyoruz. Buna rağmen sırf ahlaksız herifin tekinden ziyafet çektiğimize dair bir dedikodu duydunuz diye gecenin bir yarısı kalkıp gelerek iki kadını korkutup masum bir oğlanı tartaklıyorsunuz, bizi dövüp tehdit ediyorsunuz, öyle mi?”

**Romanları 46 dile çevrilen ve milyonlarca kişiye ulaşan
Jojo Moyes, Birinci Dünya Savaşı'ndan günümüze uzanan
unutulmaz bir aşkı ilmek ilmek dokuyor.**

Paris, Birinci Dünya Savaşı. Çok sevdiği kocası Édouard cephede savaşırken Sophie Lefèvre ailesini güvende tutmak zorundadır. Kasabaları Almanlar tarafından işgal edildiğinde, Sophie otelinde her akşam onlara hizmet etmek zorunda kalır. Ne var ki yeni *Kommandant*, Sophie'nin ressam kocası tarafından çizilen portresini gördüğü andan itibaren onu saplantı haline getirir.

Neredeyse bir yüzyıl sonra Londra'da, Sophie'nin portresi Liv Halston'ın duvarında asılı durmaktadır. Genç kocası aniden vefat etmeden önce düğün hediyesi olarak vermiştir. Bir tesadüf sonucu portrenin gerçek değeri ortaya çıktığında ise büyük bir hukuk savaşı başlar ve Liv'in dünyası yeniden altüst olur. Liv ve Sophie, ayrı yüzyıllardan bu iki kadın, bedeli ne olursa olsun sevdikleri için savaşacaklardır.

“Jojo Moyes'ten kalpleri durduracak
kadar parlak bir roman daha.”

Marie Claire

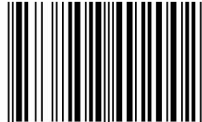
“Zekice kurgulanmış hikâyesi, zarif bir şekilde çizilmiş
karakterleriyle çok sürükleyici ve harika bir şekilde yazılmış.”

Daily Mail

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com
f t i /DEXpub

ISBN 978-625-8492-00-2

9 786258 492002

Sertifika no: 44319

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 52